

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: **M.**, bytom Č., zastúpená advokátom Mgr. M., Advokátska kancelária v Ž., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Čadci**, ul. Palárikova č. 95, Čadca, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 22. marca 2007 č. 2007/00346-002/A02, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp 20/2007-41 zo dňa 7. mája 2008, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp 20/2007-41 zo dňa 7. mája 2008 **p o t v r d z u j e.**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom rozhodnutie odporcu uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia potvrdil. Obvodnému pozemkovému úradu v Čadci trovy konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho mal preukázané, že v danej

veci žalovaný správny orgán rozhodol tak, že navrhovateľka ako oprávnená osoba spĺňa podmienky podľa § 2 ods. 2 písm. c/ v spojení s § 3 ods. 1, písm. m/ zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátenie vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len reštitučný zákon) a priznal jej právo na náhradu za pozemky, ktoré prešli do vlastníctva štátu na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia Rady MsNV v Čadci, odbor výstavby a vodného hospodárstva č. Výst. 9087/1960 zo dňa 15.3.1961 a rozhodnutia č. Výst. 4875/1962 zo dňa 15.10.1962 pod výstavbu vodovodu v Čadci kat. úz. Č., nakoľko pozemky nie je možné navrátiť z dôvodu existencie zákonnej prekážky v zmysle § 6 ods. 1, písm. a/ reštitučného zákona, t. j. pozemky sú v súčasnosti na LV č. 251 v prospech S.a. s., Ž. Podľa názoru krajského súdu správny orgán v danej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, riadne zistil skutkový stav a vypořiadal sa so všetkými námietkami navrhovateľky. Konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že žiadané nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v kat. úz. Č., zapísané v pozemkovej knihe vl. č. 10, 634, 638, 650, 636 parc. č. 4090/1, 4104/2, 4108, 4109/2, 4145/2, 4111/19 a 4122 boli vyvlastnené pôvodným vlastníkom F. a V., rod. O., rodičom navrhovateľky, rozhodnutiami Mestského národného výboru v Čadci, pričom finančná náhrada uvedená vo vyvlastňovacích rozhodnutiach nebola pôvodným vlastníkom vyplatená. Mal za to, že v konaní bolo preukázané, že uplatnený nárok navrhovateľky spĺňa podmienku § 3 ods. 1, písm. m/ reštitučného zákona, t. j., že navrhovateľka preukázala naplnenie reštitučného titulu – vyvlastnenie bez vyplatenia náhrady. Ďalej uviedol, že správny orgán z identifikácie parciel správne zistil, že pôvodné pozemkovoknižné parcely, uvedené vo vyvlastňovacích rozhodnutiach sú identické s C KN parcelami zapísanými na LV č. 251 v prospech vlastníka S., a. s. Ž. Stotožnil sa s názorom správneho orgánu, že vzhľadom k tomu, že predmetné pozemky prešli na LV č. 251 v prospech súčasného vlastníka na základe rozhodnutia o povolení vkladu č. V 955/2003 zo dňa 27.7.2003, teda pred účinnosťou reštitučného zákona, S.a. s. Ž.a nie je možné považovať za povinnú osobu podľa § 4 ods. 1 reštitučného zákona a nevzniká jej povinnosť vydať navrhovateľke pozemky, na ktoré si uplatnila reštitučný nárok. Aj podľa názoru krajského súdu nebolo možné vyhovieť nároku navrhovateľky a prinavrátiť jej vlastníctvo k pôvodným vyvlastneným pozemkom v zmysle s § 6 ods. 1, písm. a/ reštitučného zákona, pretože vlastníctvo právnickej osoby, ktorá nie je povinnou osobou, je zákonnou prekážkou podľa § 5 ods. 2 reštitučného zákona, avšak navrhovateľke prináleží právo na náhradu podľa § 6 ods. 2. Preskúmané rozhodnutie správneho orgánu považoval za skutkovo a právne správne, a z ktorých dôvodov ho potvrdil.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v konaní trovy nevznikli.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolala navrhovateľka žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a preskúmané rozhodnutie správneho orgánu a vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie. Vytýkala súdu prvého stupňa, že vo veci neúplne zistil skutkový stav, nevykonala riadne dokazovanie, nevyporiadal sa s námietkami žalobkyne a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala, že súd prvého stupňa sa nezaoberal ani tým, že povinná osoba nemohla veci, ktoré držala, previesť do vlastníctva iného, pretože takýto právny úkon je neplatný s poukazom na § 5 zákona č. 229/1991 Zb. Poukázala na to, že privatizácia spoločnosti Severoslovenské vodárne a kanalizácie š. p. Žilina prebiehala v rokoch 2002 a 2003 v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. a podľa § 3 ods. 2 tohto zákona možno s majetkom, na ktorý vznikol nárok fyzickej osobe podľa osobitných predpisov, teda podľa zákona č. 229/1991 Zb., 503/2003 Z.z., nakladať podľa privatizačného zákona, avšak nadobúdateľ privatizačného majetku alebo jeho právny nástupca sa stáva povinnou osobou podľa uvedených osobitných reštitučných predpisov. Uviedla, že S. a. s. ani účinnosťou zákona 503/2003 Z.z. v nadväznosti na zákon č. 92/1991 Zb. status povinnej osoby nestratila., pretože ide o právneho nástupcu štátneho podniku, ktorý vstúpil do práv a záväzkov súvisiacich s privatizovaným majetkom, a preto sa na túto spoločnosť vzťahujú povinnosti uvedené v § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. a § 4 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. Ďalej namietala, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že žiadané pozemky ako súčasť majetku nepoužiteľného, ktorý nebolo možné z akýchkoľvek dôvodov privatizovať, ostal v správe ministerstva a teda tým aj predmetné pozemky ako neprivatizovateľný majetok zostal vo vlastníctve štátu v správe ministerstva. Rozhodnutie správneho orgánu vo vymedzení pozemkov, na ktoré sa oprávnenej osobe priznáva právo na náhradu, považovala za neurčité a nepreskúmateľné. Súčasne namietala, že v reštitučnom spise chýba verejná listina, ktorá podľa správneho orgánu bola dôvodom len pre priznanie práva na náhradu. Dôvodila, že správny orgán tým, že sa nezaoberal privatizačným projektom štátneho podniku a zákonom č. 92/1991 Zb. a ani tým, že zariadenia na predmetných pozemkoch nie sú v stave, ktorý by umožňoval užívanie pozemkov na účel, na ktorý boli vyvlastnené nedostatočne zistil skutkový stav a rozhodol nesprávne.

Odporca navrhoval rozsudok súdu prvého stupňa v plnom rozsahu potvrdiť. S dôvodmi uvádzanými v odvolaní navrhovateľky nesúhlasil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c ods. 1 v spojení s §§ 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie žalovaného správneho orgánu na základe opravného prostriedku navrhovateľky na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktorým správny orgán jej nepriznal navrátenie vlastníctva k pôvodným nehnuteľnostiam, avšak jej priznal právo na náhradu k žiadaným pozemkom v zmysle ustanovení reštitučného zákona, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie, ktoré tomuto rozhodnutiu prechádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo posúdenie reštitučného nároku navrhovateľky na navrátenie vlastníctva k žiadanému pozemku v intenciách ustanovení reštitučného zákona.

Medzi účastníkmi konania v danom štádiu preskúmacieho konania ostala sporná aplikácia ustanovenia § 4 reštitučného zákona.

Podľa § 5 ods. 1, 2, 3, 5 reštitučného zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Rozhodnutie o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 vydá obvodný pozemkový úrad. Na konanie podľa odseku 2 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom

konaní. Proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu podľa odsekov 2 a 4 možno podať opravný prostriedok na súde.

Podľa § 3 ods. 1, písm. m/ reštitučného zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady.

Podľa § 4 ods. 1 reštitučného zákona povinnými osobami sú právnické osoby, ktoré ku dňu účinnosti tohto zákona majú k pozemku vo vlastníctve Slovenskej republiky právo hospodárenia alebo právo správy, a poľnohospodárske družstvá.

Podľa § 6 ods. 1, písm. a/ reštitučného zákona vlastníctvo k pozemkom alebo k jeho častiam nemožno navrátiť, ak pozemok je vo vlastníctve fyzickej osoby a právnickej osoby okrem povinnej osoby (§ 4 ods. 1).

Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1, 2 tohto zákona, ako aj že **žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25.2.1948 do 1.1.1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3 reštitučného zákona**, právo na navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v lehote ustanovenej v § 5 ods. 1 označeného zákona (do 31.12.2004) a **žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 tohto zákona** ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).

Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona o pôde sú príslušné pozemkové úrady podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona v spojení s § 5 ods. 5, písm. g/ zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v platnom znení.

Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 reštitučného zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok) podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona.

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie. (§ 32 Správneho poriadku).

Správny orgán v danej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav, a preto jeho právny názor bol skutkovo a právne správny, z ktorých dôvodov boli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie jeho rozhodnutia súdom prvého stupňa podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

Z predloženého spisového materiálu súdu prvého stupňa, ktorého súčasť tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, odvolací súd zistil, že navrhovateľka, ako oprávnená osoba si dňa 22.12.2004 uplatnila na Pozemkovom úrade v Čadci v zmysle reštitučného zákona nárok na navrátenie vlastníctva k predmetným pozemkom vedených kat. úz. Č., ktoré boli odňaté pôvodným vlastníkom F., zomrelom dňa 20.1.1981 a V. rod. O., zomrelej dňa 14.2.1992, na základe rozhodnutí Mestského národného výboru v Č. č. Výst. 9087/1960 zo dňa 15.3.1961 a č. Vyst. 4875/1962 zo dňa 15.10.1962, pričom finančná náhrada nebola pôvodným vlastníkom vyplatená. Obvodný pozemkový úrad v Čadci preskúmaným rozhodnutím vyslovil, že navrhovateľka spĺňa podmienky uvedené v § 3 ods. 1, písm. m/, reštitučného zákona a priznal jej právo na náhradu za pozemky špecifikované vo výroku svojho rozhodnutia. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že správny orgán na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľka splnila zákonné podmienky ustanovené v § 3 reštitučného zákona, z ktorých dôvodov jej bolo možné priznať právo na náhradu za žiadané pozemky v zmysle § 6 ods. 2. Na základe vykonaného

dokazovania identifikáciou parciel a listom vlastníctva č. 251 kat. úz. Č. mal preukázané, že žiadané nehnuteľnosti sú vo vlastníctve právnickej osoby – obchodnej spoločnosti S.a. s., ktorú skutočnosť považoval za zákonnú prekážku na navrátenie vlastníctva k pôvodným pozemkom podľa § 6 ods. 1 písm. a/ reštitučného zákona, a preto oprávnenej osobe podľa § 6 ods.2 priznal právo na náhradu. Poukázal na to, že S.a. s. Ž. nie je možné považovať za účastníka správneho konania podľa § 14 Správneho poriadku, pretože týmto konaním jej práva, právom chránené záujmy a povinnosti neboli dotknuté.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa správny orgán v danej veci si pre svoje rozhodnutie zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že navrhovateľka si uplatnila reštitučný nárok na žiadané pozemky v zákonnej lehote podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona, avšak nepredložila a ani nenavrhlala vykonanie takých dôkazov, ktoré by preukazovali dôvodnosť jej nároku na navrátenie vlastníctva k pôvodným pozemkom.

Záver správneho orgánu, ako aj súdu prvého stupňa, že navrhovateľka v danej veci preukázala splnenie zákonných podmienok podľa § 3 ods. 1, písm. m/ reštitučného zákona, aj odvolací súd považoval za skutkovo a právne správny.

Pokiaľ však navrhovateľka v konaní tvrdila, že splnila zákonné podmienky v zmysle ustanovení reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva k pôvodným pozemkom, bolo aj jej povinnosťou podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku predložiť správne orgánu alebo mu navrhnúť také dôkazy, ktoré by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti tieto tvrdenia potvrdzovali. Nesplnenie si tejto povinnosti malo za následok neunesenie dôkazného bremena spôsobujúce neprihliadnutie na takéto tvrdenia.

Správny orgán postupujúc podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správne zisťoval skutočný stav vo veci. Listinné dôkazy a to identifikácia parciel zo dňa 23.3.2005 vyhotovená Správou katastra v Čadci a list vlastníctva č. 251 kat. úz. Č., tvoriace súčasť administratívneho spisu, jednoznačne preukazujú, že žiadané nehnuteľnosti v čase účinnosti reštitučného zákona boli vedené správou katastra vo vlastníctve S.a. s. Ž.

Vzhľadom na uvedené bol správny právny záver správneho orgánu, že navrhovateľke nemožno navrátiť vlastnícke právo k žiadaným nehnuteľnostiam podľa § 6 ods. 1, písm. a/ reštitučného zákona, avšak je možné jej priznať právo na náhradu za tieto nehnuteľnosti podľa § 6 ods. 2, keďže v čase účinnosti reštitučného zákona žiadané nehnuteľnosti boli vo vlastníctve právnickej osoby, ktorá podľa § 4 ods. 1 nebola povinnou osobou.

Odvolačí súd nemohol prihliadnuť na námietky navrhovateľky, že S. a. s. Žilina, ako právny nástupca štátneho podniku nestratila status povinnej osoby s poukazom na ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb., ako aj že pozemky žiadané navrhovateľkou ako časť majetku, ktorý nepodliehal privatizácii pre jeho neupotrebitelnosť, zostal vo vlastníctve štátu v správe ministerstva.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov s majetkom, na ktorý vznikol nárok fyzickej osobe podľa osobitných predpisov, (napr. zákon č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd v znení neskorších predpisov, zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov, zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov) možno nakladať podľa tohto zákona. Nadobúdateľ tohto majetku alebo jeho právny nástupca sa stáva povinnou osobou podľa osobitných predpisov.

Z uvedenej právnej normy vyplýva, že vôľou zákonodarcu pri úprave podmienok prevodu majetku štátu na iné osoby bola právna úprava týkajúca sa nakladania s majetkom privatizovaného štátneho podniku, na ktorý vznikol nárok fyzickej osobe podľa osobitných predpisov, pričom pod čiarou citovaného ustanovenia zákonodarca uvádza právne predpisy a to zákony č. 403/1991 Zb., č. 87/1991 Zb. a č. 229/1991 Zb.. Odkazom na uvedené právne predpisy sa nadobúdateľ privatizovaného majetku štátneho podniku ako povinná osoba stal účastníkom konaní, ktorých predmetom bol uplatnený reštitučný nárok podľa uvedených reštitučných zákonov.

Podľa § 1 reštitučného zákona tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku) vlastnícke

právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria, lesný pôdny fond.

Zákonodarca v právnej norme §1 reštitučného zákona ustanovuje účel tohto zákona tak, že tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa zákona č. 229/1991 Zb. Reštitučný zákon je právny predpis, ktorý špeciálnym spôsobom ustanovuje zákonné podmienky, za splnenia ktorých je možné navrátiť vlastníctvo k pozemkom oprávnenej osobe alebo jej priznať právo na náhradu. Skutkové a právne skutočnosti vzťahujúce sa k predmetu uplatneného reštitučného nároku podľa tohto zákona bolo možné posudzovať až nadobudnutím účinnosti tohto zákona.

Z uvedených dôvodov správny orgán správne posudzoval postavenie spoločnosti - Severoslovenská vodárenská spoločnosť a. s. Žilina, v intenciách ustanovení reštitučného zákona a keďže z listinných dôkazov mal preukázané, že v čase účinnosti tohto zákona bola táto obchodná spoločnosť vedená správou katastra ako vlastník nehnuteľností žiadaných navrhovateľku, pričom ide o právnickú osobu, ktorá nie je ustanovená v § 4 ods. 1 reštitučného zákona, dospel k správneému záveru, že v preskúvanom konaní nemá status povinnej osoby podľa § 4 ods. 1. Nesprávny je preto názor navrhovateľky, že uvedená spoločnosť s poukazom na § 3 zákona 92/1991 Zb. nestratila status povinnej osoby aj podľa zákona č. 503/2003 Z.z., pretože v čase privatizácie Severoslovenské vodárne a kanalizácie š.p. Žilina nebol účinný reštitučný zákon, z ktorých dôvodov zákonodarca naň ani nemohol odkazovať pod čiarou k ustanoveniu § 3 a spoločnosť – S. a.s. Ž. ako nadobúdateľ privatizovaného majetku uvedeného štátneho podniku mohol mať status povinnej osoby len v konaniach podľa zákonov č. 403/1991 Zb., č. 87/1991 Zb. alebo č. 229/1991 Zb., teda právnych predpisov účinných v čase privatizácie štátneho podniku.

Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol ani na námietku navrhovateľky, že súd prvého stupňa sa nezaoberal ani tým, že povinná osoba nemohla veci, ktoré držala, previesť na iného, keďže S.a.s. Ž. nebola povinnou osobou v preskúvanom reštitučnom konaní podľa § 4 ods. 1, a preto jej ani nevyplývala povinnosť ustanovená v § 4 ods. 2, z ktorých dôvodov nebolo povinnosťou správneho orgánu a ani súdu prvého stupňa sa zaoberať, či uvedená obchodná spoločnosť previedla vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam na iného.

Žalovaný správny orgán v konaní podľa ustanovení reštitučného zákona a ani súdy v preskúmvacom konaní o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu správneho orgánu neboli oprávnené preskúmať privatizačný projekt a ani proces privatizácie štátneho podniku podľa zákona č. 92/1991 Zb., z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán ako aj súd prvého stupňa neboli oprávnení na posúdenie, či nehnuteľnosti žiadané navrhovateľkou, ako súčasť privatizovaného majetku S. v. a k. š.p. Ž., boli majetkom nepoužiteľným na podnikateľské účely, ktorý mal byť v privatizačnom projekte osobitne vymedzený a predmetné pozemky ako neprivatizovateľný majetok mali zostať vo vlastníctve štátu v správe ministerstva.

Dôkazom o tom, že predmetné pozemky ku dňu účinnosti reštitučného zákona boli vo vlastníctve S.a.s. Ž., sú identifikácia parciel a list vlastníctva č. 251 kat. úz. Č., ktoré listiny boli pre správny orgán ako aj súd prvého stupňa záväzné podľa § 70 v spojení s § 71 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len katastrálny zákon).

Odvolací súd neprihliadol ani na ďalšiu námietku navrhovateľky, že v reštitučnom spise chýba verejná listina, ktorá podľa správneho orgánu bola dôvodom len pre priznanie práva na náhradu, pretože z administratívneho spisu vyplýva, že správny orgán si zabezpečil list vlastníctva spôsobom, ktorý nevylučuje ustanovenie § 115 ods. 2 katastrálneho zákona.

Pokiaľ navrhovateľka v odvolaní namietala, že neexistuje prekážka navrátenia vlastníctva k žiadaným pozemkom, pretože z rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia v Č. zo dňa 2.5.2005 č. 1263/F04/2003/530/BB1/2005 vyplýva, že na predmetných pozemkoch bol daný iný účel využitia, ako bol uvedený vo vyvlastňovacích rozhodnutiach, odvolací súd na túto námietku neprihliadol, pretože navrhovateľka ju vzniesla po uplynutí lehoty na podanie opravného prostriedku podľa § 250 m ods. 2 O.s.p. V tejto súvislosti odvolací súd však dáva do pozornosti, že vznesenou námietkou navrhovateľka odporuje svojmu tvrdeniu, že žiadané nehnuteľnosti boli vyvlastnené bez vyplatenia náhrady, keďže uplatnenou námietkou žiada prinavrátiť vlastníctvo k pozemkom z dôvodu ustanoveného v § 3 ods. 1, písm. l/ reštitučného zákona, podľa ktorého oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že keď Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom rozhodnutie správneho orgánu potvrdil, rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.

Odvolací súd navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože jej nevzniklo právo na ich náhradu v dôsledku jej neúspechu v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. apríla 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predseda senátu